

събратъ и го покани да заеме мѣсто. Солидно и мълчаливо седѣха покрай стенитѣ нѣколко граждани, привлѣчени и въодушевени отъ благородната идея на бждещето дружество.

Бай Таки поздрави всички. Пакъ настѣпи тишина, която се нарушаваше отъ скромни покашляния.

Виждаше се явно, че събранитѣ очакваха нѣкое лице, безъ което не се решаваха да отворятъ заседанието.

Не се мина много време, външнитѣ врата се поотвори. Дочоолу се спушна да види, дали не ще иде желаниятъ гостъ, но веднага се върна съ недоволенъ видъ. Въ стаята се изтърси съвсемъ неочаквано Данко Харсъзина.

„Ударихме къравото!“ пошепна бай Танасъ на бай Така. — То се види, че не това бѣ очакваното лице.

Данко отвори уста да каже нѣщо, — Данковиятъ разговоръ какъвъ ще бжде: да напсува нѣкого. Но никой не изяви охота да го слуша, и той млъкна.

Минаха още нѣколко минути и (слава Богу!) момчето се втурна стремглаво въ стаята и извика като уплашено: „Иде! Иде!“

Всички настанаха. Външнитѣ врата се отвори и на прага се показа въ всичкото си величие общиятъ нашъ приятелъ бай Ганю Балкански.

— О-о! Да живѣй! извика въодушевено многоочакваниятъ гостъ, безъ да опредѣли, кое „да живѣй“. Но и безъ пояснение, всички разбраха, че това се отнася до бждещето дружество.

— Да живѣй! отзова се събраната група, и почнаха да се изреждатъ да стискатъ ржката на бай Ганя.

Данко Харсъзина позволи си (представете си!) да потупа бай Ганя по врата, но господинъ Балкански го стрелна така съ очитѣ си, щото Данко си сви опашката и се смуши въ едно кюше.

„Не му вържи кусуръ, бай Ганьо, пошепна стопанинътъ, — нали го знаешъ, Данко си е все Данко — пие-ница“.

Отвори се заседанието. Ехъ, господа, где да сте имали щастие да попаднете въ това събрание! Като зинаха ония ми ти бай Ганюви уста, — че то човѣкъ ли говори, славей ли пѣе . . . Той ли нѣма да те убеди, бай Ганю ли? Абе не за дружество, ами може да те убеди да повѣрвашъ, че твой баща е Мусала и Витоша е твоя майка...